

Hoofdstuk een

Het ondenkbare was gebeurd.

De langste relatie die ze ooit gehad had... Zomaar ineens voorbij. Drie weken van haar leven weggegooid.

Piper Bellinger probeerde te ontdekken wat er mankeerde aan haar lipstickrode, asymmetrische cocktailjurkje van Valentino, maar kon niets vinden. Haar smaakvol gebruinde benen glansden zo erg dat ze er zojuist haar tanden nog in gecheckt had. En dankzij de boobtape die ze onlangs backstage op de Fashion Week in Milaan meegetjoept had, de beste die er bestond, stonden haar meiden er fraai bij. Groot genoeg om ieders oog te trekken en klein genoeg om met enige regelmaat iets sportiefs op Insta te kunnen zetten. Mensen houden van afwisseling.

Al met al was er met haar uiterlijke verschijning niets mis, constateerde Piper tevreden. Ze liet haar blik omhoog gaan langs de scherpe vouw in de broekspijpen van Adrians klassieke Tom Ford-*sharkskin* en kon een zucht niet onderdrukken bij het zien van de opgesneden revers en de monogramknopen. De manier waarop haar vriend ongeduldig op zijn Chopard-horloge keek en over haar schouder de menigte scande, droeg alleen maar bij aan het effect van verveelde playboy. Was het die koele ongenaakbaarheid geweest die haar zo in hem had aangetrokken?

God, het leek wel eeuwen geleden, hun eerste ontmoeting. Ze had sindsdien alweer minstens twee gezichtsbehandelingen gehad. Wat vloog de tijd. Toch herinnerde ze het zich als de dag van gisteren. Het was op het verjaardagsfeest van Rumer Willis en ze zou zomaar in een plas kots gestapt zijn als Adrian haar niet had vastgegrepen. Daar lag ze in zijn armen, keek omhoog naar zijn gebeeldhouwde kaaklijn en kreeg spontaan visioenen van het oude Hollywood, de tijd van heren in rookjassen en dames in ruisende avondjurken. Het was de openingsscène van haar eigen klassieke liefdesfilm.

En nu was de aftiteling begonnen.

‘Dus je wilt dit allemaal missen?’ fluisterde Piper terwijl ze haar champagneglas tussen haar borsten drukte. Misschien hielp het als ze ergens zijn aandacht mee kon trekken. ‘We hebben samen zóveel meegemaakt.’

‘Heel veel, ja.’

Adrian zwaaide naar iemand in de verte. Ik ben zo bij je, zei zijn lichaamstaal. Ze waren samen naar deze black, white & red-party gekomen. Een kleinschalig dakfeestje voor de fine fleur van Los Angeles om geld in te zamelen voor een nieuwe Indie-film, *Lifestyles of the Oppressed and Famous*. De schrijver-regisseur was een vriendje van Adrian, wat inhield dat de meeste mensen die hier rondliepen kennissen van hém waren, terwijl háár meiden er niet eens waren om haar te troosten of te assisteren met een waardige aftocht.

Met tegenzin richtte Adrian zijn aandacht weer op haar. ‘Sorry, wat zei je?’

Pipers glimlach voelde breekbaar aan, dus zette ze er een tandje bij. Zolang het maar niet hysterisch werd. Kin omhoog, vrouw! Dit was toch niet haar eerste relatie die op de klippen

liep? Ze had zelf ook heel wat mannen gedumpte. Meestal onverwachts. In deze stad volgde je je impulsen.

Pas de laatste tijd begon ze in te zien hoe snel alles veranderde.

Piper was achtentwintig. Niet echt oud en toch was ze een van de oudste vrouwen op dit feest. Op alle feesten tegenwoordig, nu ze erover nadacht. Het rijzende popsterretje dat op de glazen balustrade leunde en uitkeek over Melrose leek geen dag ouder dan negentien. Zij had geen tape uit Milaan nodig om haar tieten te liften. Die van haar waren licht en levendig en de tepels deden Piper denken aan het onderkantje van een ijschoorn.

De gastheer zelf was tweeëntwintig en stond aan het begin van een glanscarrière in de cinema.

Pipers eigen carrière? Nou, dit. Feesten. Gezien worden. Influenca, maar zelfs dat niet echt. Af en toe een *whitening*-product in beeld houden en daar wat dollars voor krijgen.

Niet dat ze het geld nodig had. Voor zover ze wist tenminste. Alles wat ze wilde, kon ze krijgen met één beweging van haar creditcard. Wat er daarna gebeurde, geen idee. De factuur zou wel in haar stiefvaders e mail verschijnen of zo. Hopelijk zou hij niet raar opkijken van het kruisloze slipje dat ze bij een Parijse webshop had besteld.

'Piper? Hallo?' Adrian wapperde zijn hand voor haar gezicht en pas nu realiseerde ze zich dat ze zo lang naar de jonge zangeres had staan staren dat ze vreemd terugkeek.

Piper glimlachte en zwaaide naar haar, wees schaaftig naar haar glas champagne en richtte haar aandacht weer op Adrian. 'Is dit omdat ik het met mijn therapeut over je gehad heb? We zijn echt de diepte niet ingegaan hoor. Meestal vallen we in slaap halverwege de sessie.'

Hij staaarde haar een paar tellen aan. Wat eigenlijk best fijn

was. Zoveel aandacht had hij haar niet meer gegeven sinds die plas kots. 'Ik heb heel wat onbenullige gleuven gehad, Piper.' Hij zuchtte. 'Maar onbenulliger dan jij zie ik niet vaak.'

Ze bleef glimlachen, maar het kostte meer moeite dan normaal. Iedereen kon haar zien. Op dit moment stond ze op de achtergrond van minstens vijf selfies die hier en daar op het dak gemaakt werden, inclusief een van Ansel Elgort. Het zou een ramp zijn als haar moedeloosheid zichtbaar was, zeker wanneer het nieuws over de break-up bekend zou worden. 'Ik begrijp je niet,' lachte ze, terwijl ze haar roségouden haar over haar schouder zwaaide.

'Goh,' smaalde hij. 'Kijk, babe. Het waren drie leuke weken. Je ziet er superhot uit in bikini.' Hij haalde zijn Tom Ford-schouders op. 'Maar nu moet het maar afgelopen zijn, voordat het saai wordt, snap je?'

Saai. Een dagje ouder. Geen regisseur of popster.

Gewoon een smakelijke chick met een miljonair als stiefvader.

Maar Piper had nu geen tijd om daarover na te denken. Ze wilde alleen maar zo onopvallend mogelijk hier weg en dan eens stevig janken. Of nou ja, eerst een benzo naar binnen gooien en een inspirerende quote op haar Insta zetten natuurlijk. Iets met groeien en van jezelf houden misschien?

Haar zus Hannah zou er ongetwijfeld de perfecte songtekst bij weten. Ze zat altijd tussen de stapels vinyl, met die monsterlijke koptelefoon op haar oren. Verdomme, had ze maar beter geluisterd naar wat Hannah over Adrian had gezegd.

Wat was het ook alweer? O ja.

Alsof iemand ogen op een tulp heeft getekend.

Opnieuw was Piper ver weg met haar gedachten en voor de tweede keer keek Adrian op zijn horloge. 'Zijn we klaar? Ik moet nog wat mensen spreken.'

‘Oh. Ja natuurlijk,’ zei ze snel. Haar stem klonk afschuwelijk gekunsteld. ‘Natuurlijk moeten we het uitmaken voor het te saai wordt. Ik had er alleen nog niet op die manier naar gekeken.’ Ze tikte haar glas tegen het zijne. ‘Op onze bewuste breuk. *Très* volwassen.’

‘Whatever. Als je het zo wil noemen,’ zei Adrian met een flauwe glimlach. ‘Bedankt voor alles.’

‘Nee, jij bedankt.’ Ze drukte haar lippen op elkaar en probeerde niet onbenullig te lijken. ‘Ik heb veel over mezelf geleerd de afgelopen drie weken.’

‘Kom op, Piper.’ Adrian lachte en nam haar van onder tot boven op. ‘Je speelt modepopje van je vaders geld. Waarom zou jij iets moeten leren?’

‘Wie heeft het over moeten?’ vroeg ze luchtig. Haar mondhoeken stonden nog steeds dapper omhoog.

Adrian wilde nu echt verder en zuchtte geërgerd. ‘Oké, je moet niks natuurlijk. Maar je moet wel hersenen hebben die verder kunnen kijken dan hoeveel likes je krijgt op de volgende foto van je voorgevel. Er is méér in het leven, Piper.’

‘Dat weet ik,’ zei ze. Ze klonk geïrriteerd, maar ook een beetje beschaamd. ‘Ik documenteer het leven met mijn foto’s. Ik...’

‘Oh god,’ zei hij half kreunend, half lachend. ‘Je vraágt er gewoon om.’ In het penthouse riep iemand zijn naam en hij stak een vinger op terwijl hij haar aan bleef kijken. ‘Je bent niet speciaal, oké? Er zijn duizenden Piper Bellingers in deze stad. Het was leuk om een tijdje met je te chillen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar je tijd is nu om.’

Wonder boven wonder wist Piper haar glimlach te bewaren toen Adrian weg beende en alvast naar zijn vrienden riep. Iedereen op het dak keek naar haar. Er werd achter handen

gefluisterd. Blikken vol medelijden werden haar toegeworpen. Ze hief haar glas op naar een paar mensen, maar beseftte toen dat het leeg was. Ze zette het op het dienblad van een passerende ober, zocht haar satijnen Bottega Veneta Knot Clutch en glipte zo waardig mogelijk door de menigte toeschouwers. Bij de lift moest ze een paar keer knippen voordat ze het knopje scherp zag.

Toen de deur eindelijk achter haar was dichtgeschoven, liet ze zich tegen de metalen wand vallen en ademde diep in door haar neus en uit door haar mond. Op de socials ging het nieuws ongetwijfeld al rond dat Adrian haar gedumpt had, wie weet zelfs met video. Zelfs celebraties van C-garnituur zouden haar nu niet meer uitnodigen.

Ze had een reputatie van leuk gezelschap. Iemand met wie je gezien wilde worden. Een it-girl.

Wat had ze nog als ze haar sociale status kwijt was?

Piper pakte haar telefoon uit haar tas en bestelde een Uber Lux. Ze werd gekoppeld met een chauffeur die maar vijf minuten hiervandaan was. Ze sloot de app en opende haar favoriete contacten. Even zweefde haar duim boven Hannahs naam, maar uiteindelijk besloot ze Kirby te bellen. Al bij de eerste keer overgaan nam haar vriendin op.

‘Oh mijn god, heb je Adrian echt gesmeekt om je niet te dumpen? Waar Ansel Elgort bij was?’

Het was nog erger dan ze al dacht. Hoeveel mensen hadden TMZ al getipt? Morgenavond rond halfzeven zou haar naam rondgaan op de redactie van de roddelsite terwijl hoofdredacteur Harvey uit zijn stenen mok dronk. ‘Ik heb Adrian niet gesmeekt. Kom op, Kirby, je weet toch dat ik niet zo ben?’

‘Tuurlijk, bitch. Maar de rest van de wereld niet. Je moet iets

aan damage control doen. Je hebt toch wel iemand voor je pr?’

‘Niet meer. Daniel vond het niet nodig om een persbericht uit te sturen elke keer als ik ga shoppen.’

Kirby snoof. ‘Oké boomer.’

‘Maar je hebt gelijk. Ik moet iets aan damage control doen.’ De deur schoof open en Piper stapte de lift uit. Haar rode zolen klakten op de vloer van de lobby. Eenmaal op Wilshire Boulevard kreeg ze direct droge ogen van de hete julilucht. De wolkenkrabbers van downtown Los Angeles verhieven zich hoog in de smog van de zomernacht. Ze moest haar hoofd in haar nek leggen om de toppen te zien. ‘Tot hoe laat is het zwembad open op het dak van het Mondrian?’

‘Vind je dit een moment om te zwemmen?’ snauwde Kirby, gevolgd door het geknetter van haar vape. ‘Geen idee, maar het is nu al na twaalven. Het zal zo wel dichtgaan.’

Een zwarte Lincoln stopte langs de stoep. Piper controleerde het kenteken twee keer en stapte toen in. ‘Als we nou eens inbreken in dat zwembad en een beetje gaan lopen chillen, zou dat niet de beste damage control zijn? Dan wordt Adrian degene die het heeft uitgemaakt met een legende.’

‘Shit,’ zei Kirby. ‘Je wilt Piper twintig veertien weer tot leven wekken?’

Precies. De mooiste periode van haar leven was het jaar dat ze eenentwintig werd en als een dolle alle party’s in Los Angeles afschuimde. Het jaar dat ze beroemd werd door beroemd te zijn. Ze zat nu een beetje in een sleur, meer niet. Het werd hoog tijd om haar kroon terug te verdienen. Misschien dat ze dan Adrians woorden niet meer zou horen die in haar hoofd rondspookten en haar bijna deden denken dat hij een punt had.

Zijn er duizenden zoals ik?

*Of ben ik het meisje dat om één uur 's nachts illegaal gaat zwemmen
boven op een van de beroemdste hotels van de stad?*

Piper knikte resoluut en leunde voorover. 'Kunt u me naar het Mondrian brengen alstublieft?'

Ze hoorde Kirby joelen aan de andere kant van de lijn. 'Ik zie je daar.'

'Ik heb een beter idee.' Piper kruiste haar benen en liet zich in de leren bank zakken. 'Als we nou eens iederéén daar zien?'

Hoofdstuk twee

Het was koud en donker in de politiecel.

Piper stond rillend midden in het hok, haar armen om haar lichaam heen geslagen, zodat ze niet per ongeluk iets aanraakte waarvoor ze een tetanusprik zou moeten krijgen. Tot dit moment was het woord 'marteling' hooguit een vaag begrip geweest. Iets wat ze nooit écht zou begrijpen. Maar proberen om niet in het beschimmelde toilet te plassen na een mixdrankje of zes, dat was een kwelling die geen enkele vrouw ooit zou moeten meemaken. De plees op Coachella waren niets vergeleken met de ranzige metalen troon die haar in de hoek van de cel hing uit te lachen.

'Hallo?' riep Piper, terwijl ze op haar hakken naar de tralies wankelde. Er was geen bewaarder te zien, maar vlakbij klonk het herkenbare geluid van een potje Candy Crush. 'Dag, ik ben het, Piper. Is er nog een andere wc misschien?'

'Nee, prinsesje,' riep een verveelde vrouwenstem terug. 'Alleen deze.'

Piper wipte van het ene been op het andere. Haar blaas moest echt heel nodig geledigd worden. 'Waar gaat u zelf dan?'

De vrouw snoof. 'Naar de wc voor de niet-criminelen.'

Piper jammerde zachtjes, al had ze stiekem bewondering voor

zo'n snelle en brute reactie. 'Ik ben geen crimineel,' probeerde ze opnieuw. 'Dit is een misverstand.'

Gelach weergalmde door de kleurloze gang van het politiebureau. Hoe vaak was ze niet langs het bureau op North Wilcox gereden? Nu zat ze er zelf.

Maar oké, het was een vet feest geweest.

De bewaarder verscheen langzaam aan de andere kant van de tralies, haar vingers in de band van haar beige uniformbroek. *Beige*. Kennelijk had de kledingontwerper van de politie mogen meedenken over het zo gruwelijk en bizar mogelijk straffen van arrestanten. 'Met tweehonderd man inbreken in een hotel-zwembad na sluitingstijd, noem je dat een misverstand?'

Piper kruiste haar benen en haalde zwaar adem via haar neus. Als ze haar Valentino onder piste, bleef ze eigenlijk net zo lief hier. 'Maar de openingstijden hingen nergens.'

'Gaat je dure advocaat dat als argument gebruiken?' Duidelijk geamuseerd schudde de bewaarder haar hoofd. 'Wie heeft dan die glazen deur ingeslagen om al die verwenne pubers naar binnen te laten? De onzichtbare man?'

'Dat weet ik niet, maar ik ga het uitzoeken,' beloofde Piper plechtig.

De bewaarder zuchtte en probeerde haar lachen in te houden. 'Daar ben je te laat mee, schat. Je vriendinnetje met de paarse haarpunten heeft allang gezegd dat jij de aanvoerder van het stel was.'

Kirby.

Dat kon niet missen.

Niemand anders op het feest had paarse haarpunten. Niet dat Piper wist tenminste. Ergens tussen het watergevecht en het vuurwerk in had ze niet meer opgelet wie er nog bij kwam. Ze had niet op Kirby moeten vertrouwen. Het was haar vriendin,